

at han saa faar en anden Konklusion, men vi Andre mene, at Loven er rigtig, og altsaa ere vi berettigede til at bruge det Forsvar for Loven imod den Mening, som det ærede Medlem mener er almindelig, men som jeg ikke tror er saa almindelig. Jeg tror, at jeg kunde hvis jeg ansaa det for passende, nævne ansete Handlende, som ere af en anden Mening, men det vil jeg ikke indlade mig paa, thi vi kunne jo ikke forbyde os i disse tilmed noget værende Meninger. Men een Ting endnu vil jeg sige med den ærede Formands Tilladelse, uagtet det kommer frem paa et senere Punkt. Jeg ser, at Grossererforetets Komite meget bestemt har udtalt sig for et Forslag, som er fremkommet fra et Mindretal i Udvalget, nemlig det, hvorefter disse Konkursboers Behandling i Kjøbenhavn, naar det var Handelsfallitboer, skulde overgives til Sø- og Handelsretten. Hvis Rigsbagen vil gaa ind paa det, saa tror jeg, at der vil ad den Vej paa den allerstikreste Maade foregaa den Udvikling, den Samvirken mellem Loven og den almindelige Mening i Handelsstanden, under saadanne (Former) og med et saadant Ansvar, at det ikke blot bliver en saadant almindelig Stemning, der rører sig, men at det virkelig bliver en sædvansmæssig Udvikling paa Grundlag af den gjældende Ret. Om jeg huffer ret, gjorde haade den ærede Ordfører og den ærede Formand den Betragtning gjældende, og i alt Fald er det uimodsigeligt, at ved ethvert saadant nyt Princip's Indførelse i Lovgivningen kan man være ganske sikker paa, at den tidligere Tradition hos Dommeren vil føre til, at man ved den nye Regels Anvendelse vil gaa meget varsomt frem. Det er en Bestemmelse, som kun vil blive brugt efter streng samvittighedsfuld Prøvelse, og sandsynlig den vil snarere være for, at den bruges for varsomt, end at den skulde bruges for strenge, og dobbelt vil jo Garantien i saa Henseende stige i de allerfleste og vigtigste Tilfælde, dersom Afgjørelsen lægges i Hænderne paa en saadan sammensat Handelsret som den i Kjøbenhavn; og selv de Afgjørelser, der ikke gjælde Kjøbenhavn, ville i høi Grad blive paavirkede gjennem den Udvikling, der foregaar gennem den kjøbenhavnske

Handelsstands Medvirkning under en retskynlig Dommers Forsæde. Jeg tror, at det gjælder paa flere Punkter i Loven, at man ikke kan Andet end se ud over det enkelte Afsluit og tage Hensyn til de følgende, og hvad jeg her har berørt, er med Hensyn til Lovens Gjennemførelse et meget vigtigt Synspunkt, som jeg allerede her har villet fremhæve, da jeg ser, at dette Forslag paany er kommet frem i Andragendet. — Udvalgets Forslag til § 25 maa jeg betragte som et Redaktionsforslag, og jeg tror paa ingen Maade, at det, naar man fastholder § 24, kan forsvares at udelade det andet Stykke af § 25. Jeg kan i saa Henseende ganske henholde mig til den ærede Ordfører, som klart fremstillede Sagen, og den Forskiel, som det meget ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Melchior) mente, at der derved blev gjort mellem forskjellige Arter af Verker — det er iøvrigt ogsaa Noget, som har været omhandlet tidligere — er efter Alt hvad jeg kan se, i det Høieste en faktisk Forskiel, men ikke nogen retlig Forskiel, og derfor kan man ikke derpaa bygge Fordringen om en forskjellig Lovbestemmelse. — Om Forslagene til §§ 26 og 27 anser jeg det ikke for nødvendigt at sige Noget. Med Hensyn til det ærede kjøbenhavnske Medlems Forslag til § 30 maa jeg ganske slutte mig til, hvad der blev udtalt af Ordføreren, at det virkelig er uantageligt. Efter hele Lovforslagets Bygning gaar det ikke an saaledes paa et enkelt Punkt at ignorere Hensynet til de Friste, som Loven iøvrigt tror at maatte opstille for at kunne opføre sin hele Bygning. Lovforslaget byder væsentlig paa den Grundanskuelse, at Kreditorerne som Helhed skulde udøve den væsentlige, indgribende og afgjørende Indflydelse paa hele Bøets Gang; men dersom den formelle Ret ikke skal blive en virkelig Ret, maa der nødvendigvis træffes Bestemmelser saaledes, at det gjøres de Paagjældende muligt at møde, at overøve Sagen i Forening og træffe Dispositioner, og saa gaar det ikke an af andre Grunde at ville enkelte Forhold ud og for dem træffe andre Bestemmelser, men man maa i det Hele fastholde de Bestemmelser for Kreditorernes Indsættelse, som man anser for forvarlige.